RETTENS KENDELSE (Tredje Afdeling)
6. februar 1997 *

I sag T-64/96,

Filippo de Jorio, medlem af Det Økonomiske og Sociale Udvalg, ved advokat Lucio Filippo Longo, Rom, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernst Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved juridisk rådgiver Maria Cristina Giorgi og Thérèse Blanchet, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos generaldirektør Bruno Eynard, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

angående påstande i medfør af EF-traktatens artikel 173 og 175 vedrørende dagpengene til medlemmerne af Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

har

* Processprog: italiensk.

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, B. Vesterdorf, og dommerne C.P. Briët og A. Potocki,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

De relevante retsregler

1 I medfør af artikel 193 i EF-traktaten (herefter »traktaten«) er der oprettet et rådgivende Økonomisk og Socialt Udvalg (herefter »ØSU«), som i medfør af samme artikel sammensættes af repræsentanter for de forskellige grupper inden for det økonomiske og sociale liv.

2 I henhold til traktatens artikel 194, stk. 4, fastsætter Rådet med kvalificeret flertal dagpengene til medlemmerne af ØSU.

3 Regionsudvalget er oprettet i henhold til traktatens artikel 198A, som blev indføjet i traktaten ved traktaten om Den Europæiske Union. Det er ligeledes et rådgivende organ, sammensat af repræsentanter for de regionale og lokale myndigheder.

4 I modsætning til ØSU kan Regionsudvalget selv fastsætte dagpengene til sine medlemmer under forudsætning af, at de bestemmelser, der er fastlagt inden for rammerne af budgetproceduren, overholdes.

Faktiske omstændigheder

5 Sagsøgeren blev beskikket som medlem af ØSU ved Rådets afgørelse 94/660/EF, Euratom af 26. september 1994 om beskikkelse af medlemmerne af Det Økonomiske og Sociale Udvalg for perioden fra den 21. september 1994 til den 20. september 1998 (EFT L 257, s. 20).

6 Ved skrivelser af 21. december 1994 og 26. januar 1995 fremførte formanden for ØSU en klage over for formanden for Rådet over, at Regionsudvalget selv kan fastsætte sine medlemmers dagpenge, mens ØSU, hvis medlemmer udfører tilsvarende og ligeværdige opgaver, ikke besidder en sådan beføjelse. Han tilkendegav, at dette forhold af ØSU's medlemmer blev opfattet som forskelsbehandling i forhold til medlemmerne af Regionsudvalget. Han anmodede derfor om, at ØSU måtte blive tillagt samme frihed som Regionsudvalget for så vidt angik medlemmernes dagpenge, idet han tilføjede, at der var tale om et spørgsmål om værdighed.

7 Ved skrivelse af 1. marts 1995 svarede formandskabet for Rådet ØSU's formand, at traktatens artikel 194, stk. 4, ikke gjorde det muligt at efterkomme ØSU's ønske om at opnå en selvstændig beføjelse til at fastlægge dets medlemmers økonomiske status. Formandskabet erklærede sig dog rede til at på ny at undersøge spørgsmålet om en opskrivning af ØSU-medlemmernes dagpenge, hvis ØSU kunne godtgøre behovet for en sådan opskrivning under henvisning til objektive forhold på det tekniske plan.

8 Efterfølgende udarbejdede Rådets Budgetudvalg et forslag til en ny afgørelse om ØSU-medlemmernes dagpenge, som var baseret på traktatens artikel 194, stk. 4.

9 Ved skrivelse af 1. juni 1995 meddelte ØSU's formand formanden for Rådet, at ØSU's præsidium enstemmigt havde vedtaget at forkaste dette forslag til afgørelse. Han bemærkede dog, at ØSU's præsidium var parat til at acceptere den foreslåede forhøjelse af dagpengene, hvis den blev betragtet som en simpel tilpasning i lyset af udviklingen i leveomkostningerne, og så længe der ikke blev knyttet nogen særlige vilkår til forhøjelsen.

10 På denne baggrund forhøjede Rådet ØSU-medlemmernes dagpenge ved afgørelse 95/358/EF, Euratom af 29. juni 1995 om ydelse af dagpenge til medlemmerne af Det Økonomiske og Sociale Udvalg samt til deres suppleanter og eksperter (EFT L 205, s. 38, herefter »afgørelse 95/358«).

Retssagen og parternes påstande

11 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 10. maj 1996 har sagsøgeren anlagt nærværende sag, og der er herved nedlagt en annullationspåstand i medfør af traktatens artikel 173 samt en påstand i medfør af traktatens artikel 175 om at fastslå retsstridig passivitet.

12 Den skriftlige procedure er forløbet normalt. Rådet indgav duplik den 9. december 1996.

13 Sagsøgeren har ikke udtrykkeligt nedlagt nogen formelle påstande.

14 Rådet har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Subsidiært frifindes sagsøgte.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

15 Ved et særskilt processkrift indleveret den 24. oktober 1996 har Kongeriget Nederlandene begæret tilladelse til at intervenere til støtte for sagsøgtes påstande.

Formaliteten

Parternes argumenter

Annullationspåstanden

16 Rådet har i svarskriftet gjort gældende, at annullationspåstanden bør afvises, da den ikke overholder kravene i medfør af procesreglementets artikel 44, stk. 1.

17 Rådet påpeger, at stævningen i medfør af denne bestemmelses litra c) og d) bl.a. skal indeholde »søgsmålets genstand og en kort fremstilling af søgsmålsgrundene« samt »sagsøgerens påstande«. Imidlertid indeholder stævningen ingen af delene. I

stævningen findes ingen angivelse af, hvilken retsakt sagsøgeren påstår annulleret, og stævningen indeholder ingen identificerbar påstand herom. Henset til Rettens kendelse af 29. november 1993 i sagen Koelman mod Kommissionen (sag T-56/92, Sml. II, s. 1267, præmis 19) er stævningen derfor ikke tilstrækkelig præcis til, at den kan antages til realitetsbehandling.

18 I øvrigt ville den eneste retsakt, der eventuelt kunne gøres til genstand for et annullationssøgsmål, være afgørelse 95/358, som blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* den 31. august 1995. Men selv hvis sagsøgeren havde haft denne afgørelse i tankerne, er annullationspåstanden nedlagt for sent og bør derfor afvises. Søgsmålsfristen på to måneder med tillæg af 10 dage under hensyn til afstanden, som foreskrevet for Italien, udløb klart forud for indleveringen af stævningen den 10. maj 1996.

19 I replikken har sagsøgeren anført, at det dokument, han påstår annulleret, er »Rådets afslag på at efterkomme anmodningen fra ØSU's formand om, at Rådet tager dagpengene til Det Økonomiske og Sociale Udvalgs medlemmer op til fornyet overvejelse«.

20 Han fik kendskab til dette dokument ved en telefax afsendt den 13. februar 1996. Eftersom sagsøgeren indgav stævningen den 10. maj 1996, dvs. inden 60 dage efter, at han var kommet til kendskab om dokumentet, havde han overholdt fristen for anlæg af sagen.

21 I duplikken har Rådet heroverfor anført, at det stadig ikke forstår, hvilken retsakt sagsøgeren påstår annulleret, da det navnlig er ubekendt med, hvilket »afslag« sagsøgeren henviser til. Denne forvirring bestyrker blot Rådets opfattelse om, at annullationspåstanden bør afvises, da den ikke opfylder kravene i medfør af procesreglementets artikel 44, stk. 1 (jf. ovenfor, præmis 17).

22 Under alle omstændigheder — også selv om det mod forventning kunne lægges til grund, at søgsmålsfristen begyndte at løbe den 13. februar 1996 som anført af sagsøgeren — ville fristen på to måneder med tillæg af 10 dage under hensyntagen til afstanden være udløbet den 23. april 1996, dvs. klart forud for indleveringen af stævningen den 10. maj 1996. Annullationspåstanden er dermed nedlagt for sent og bør derfor afvises.

Påstanden om at fastslå retsstridig passivitet

23 Rådet har i svarskriftet gjort gældende, at påstanden om at fastslå retsstridig passivitet bør afvises, da den ikke overholder kravene i medfør af procesreglementets artikel 44, stk. 1.

24 Selv om påstanden om at fastslå retsstridig passivitet er en smule klarere end annullationspåstanden, idet Rådet deri kritiseres for »intet at have foretaget sig« eller endog lægger samme institution til last, at ØSU-medlemmerne angiveligt »stadig ikke har nogen økonomisk status«, er denne påstand uklar og usammenhængende, og den besidder ikke den efter procesreglementets artikel 44, stk. 1, krævede præcision for at kunne antages til realitetsbehandling (ligeledes jf. ovenfor, præmis 17).

25 Rådet har endvidere henvist til, at en påstand om at fastslå retsstridig passivitet kun kan antages til realitetsbehandling, såfremt sagsøgeren tidligere har opfordret den sagsøgte institution til at handle. En sådan opfordring udgør »en væsentlig indledende formalitet«, hvis manglende overholdelse medfører, at påstanden om at fastslå passivitet skal afvises.

26 I den foreliggende sag har sagsøgeren imidlertid på intet tidspunkt rettet nogen opfordring til Rådet om at handle i den forstand, hvori dette anvendes i traktatens artikel 175, stk. 2; påstanden om at fastslå retsstridig passivitet bør derfor afvises.

27 Endelig har Rådet fremhævet, at det ikke udviser og aldrig har udvist retsstridig passivitet for så vidt angår fastsættelse af dagpengene til medlemmerne af ØSU, da det regelmæssigt siden 1958 har fastsat disse dagpenge, senest ved afgørelse 95/358.

28 I replikken har sagsøgeren ikke svaret på Rådets argumenter om, at hans påstand om at fastslå retsstridig passivitet bør afvises. Under henvisning til, at han ikke ønskede at fortabe sig i »subtiliteter«, har han anmodet Retten om »at træffe afgørelse om sagens realitet for så vidt angår dette seriøse og alvorlige problem — og om ikke at træffe afgørelse vedrørende afvisningsindsigelserne«.

Rettens bemærkninger

29 I medfør af procesreglementets artikel 111 kan Retten — når det er åbenbart, at en sag må afvises — uden at fortsætte sagens behandling træffe afgørelse ved begrundet kendelse.

30 Den artikel bør finde anvendelse i den foreliggende sag.

31 Det bemærkes for det første, at stævningen ifølge artikel 19 i EF-statutten for Domstolen og artikel 44, stk. 1, litra c), i procesreglementet skal angive søgsmålets genstand og indeholde en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. Denne angivelse skal være så klar og præcis, at sagsøgte får mulighed for at tilrettelægge sit forsvar og Fællesskabets retsinstanser for at træffe afgørelse i sagen, i givet fald uden andre oplysninger til støtte herfor. Såfremt et søgsmål skal kunne admitteres, er det af retssikkerhedshensyn og af hensyn til en god retspleje nødvendigt, at de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som søgsmålet støttes på, om end kortfattet, men dog konsekvent og forståeligt, fremgår af selve stævningen (jf. Domstolens dom af 31.3.1992, sag C-52/90, Kommissionen mod Danmark, Sml. I, s. 2187, præmis 17, og ovennævnte kendelse i sagen Koelman mod Kommissionen, præmis 21).

32 I den foreliggende sag er det imidlertid ikke muligt at foretage en sikker identifikation af hverken den retsakt, som påstås annulleret, eller af den retsstridige passivitet fra Rådets side, som Retten burde fastslå. Stævningen indeholder endvidere ingen klar og præcis angivelse af søgsmålsgrundene.

33 Heraf følger, at stævningen ikke opfylder de betingelser for antagelse til realitetsbehandling, der er fastlagt i artikel 19 i statutten for Domstolen og artikel 44, stk. 1, litra c), i procesreglementet.

34 Det bemærkes dernæst, at stævningen i medfør af artikel 19 i statutten for Domstolen og artikel 44, stk. 1, litra c), i procesreglementet skal indeholde sagsøgerens påstande.

35 Imidlertid indeholder stævningen ingen formelle påstande. I øvrigt indeholder heller ikke replikken nogen påstande. Selv om den manglende angivelse af formelle påstande under visse omstændigheder kan afhjælpes af Fællesskabernes retsinstanser, når påstandene kan udledes af den samlede argumentation, der er indeholdt i stævningen (jf. Domstolens kendelse af 7.2.1994, sag C-388/93, Pia Hifi mod Kommissionen, Sml. I, s. 387, præmis 8, 9 og 10), er det ikke muligt at gøre dette i den foreliggende sag, eftersom den argumentation, der er indeholdt i stævningen, netop så åbenbart mangler klarhed og præcision (jf. ovenfor, præmis 32).

36 Heraf følger, at stævningen ikke opfylder de betingelser for antagelse til realitetsbehandling, der er fastlagt i artikel 19 i statutten for Domstolen og artikel 44, stk. 1, litra d), i procesreglementet.

37 Hvad nærmere angår annullationspåstanden bemærkes endvidere, at selv for det tilfælde, at Rådets angivelige »afslag på at efterkomme anmodningen fra ØSU's formand om, at Rådet tager dagpengene til Det Økonomiske og Sociale Udvalgs medlemmer op til fornyet overvejelse« kunne anses for en anfægtelig retsakt, jf. traktatens artikel 173, har sagsøgeren under alle omstændigheder anlagt sagen for sent.

38 Som sagsøgeren selv har anført, fik han kendskab til det pågældende dokument den 13. februar 1996. Ved at indlevere stævningen den 10. maj 1996 har han således ikke overholdt den bindende frist for en i Italien bosiddende persons anlæg af annullationssøgsmål på to måneder plus ti dage (forlængelse under hensyntagen til afstanden), som er fastsat i traktatens artikel 173, stk. 5, og procesreglementets artikel 102, stk. 2.

39 Endelig fremgår det af sagsakterne som helhed for så vidt angår påstanden om at fastslå retsstridig passivitet, at sagsøgeren ikke har fulgt den krævede procedure på behørig vis forud for sagens anlæg ved at rette en opfordring til Rådet om at handle i den forstand, hvori dette anvendes i traktatens artikel 175, stk. 2. Derved har sagsøgeren undladt at opfylde en væsentlig formalitet, hvilket medfører, at hans påstand om at fastslå retsstridig passivitet skal afvises (jf. herom Domstolens dom af 4.2.1959, sag 17/57, De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 125, org. ref.: Rec. s. 9, på s. 26).

40 Selv om sagsøgeren i replikken synes at mene, at proceduren før sagsanlæg er blevet fulgt behørigt i den foreliggende sag, eftersom »ØSU's formand gentagne gange har erindret Ministerrådet om nødvendigheden af at træffe en afgørelse«, skal det herudover bemærkes, at selv for det tilfælde, at dette udgjorde en opfordring til at handle i den forstand, hvori dette anvendes i traktatens artikel 175, stk. 2, kunne opfordringen ikke afhjælpe den ovennævnte mangel, idet passivitetssøgsmål skal rejses af den samme person, som tidligere har opfordret institutionen til at handle.

41 På denne baggrund er det åbenbart, at nærværende sag må afvises.

Begæringen om intervention

42 Under disse omstændigheder er det ufornødent at træffe afgørelse om den af Kongeriget Nederlandene fremsatte begæring om intervention.

Sagens omkostninger

43 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen, og henset til sagsøgtes påstand bør sagsøgeren derfor betale egne såvel som Rådets omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Tredje Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 6. februar 1997.

H. Jung — B. Vesterdorf

Justitssekretær — Afdelingsformand